

anden Repræsentation i Landet Net til i For-  
 ening med Kongen at behandle Kongerigets  
 Grundlovsfag. Jeg har dog endnu ikke fra  
 nogen Side eller til nogen Tid hørt anvise  
 eller paavise, at en saadan Repræsentation var  
 tilstede, og jeg maa derfor, indtil jeg kan blive  
 klart overbevist om, at der findes en Lov, som  
 berettiger en anden Myndighed her i Landet  
 end Kongerigets Rigsdag og Kongen i For-  
 ening til at behandle Kongerigets Grundlovs-  
 fag, antage, at det kun er ved et overordenligt  
 stort Misgreb af dette Ministerium, at det  
 er kommet til at fremme en saadan Lov.  
 — Jeg kan ikke undlade — og det ligger i  
 den hele Stilling, jeg som Medlem af Rigs-  
 dagen holder det for min Pligt at indtage i  
 denne Sag — at gjøre det til Gjenstand for  
 Undersøgelse, hvorfra der skulde kunne hentes  
 en Afkomst for nogen anden Repræsentation  
 her i Landet til at behandle Kongerigets Grund-  
 lov. Jeg skal meget gjerne forsøge paa at  
 bringe tilbage i min Erinring de forskjellige  
 Brudstykker af Udtalelser, jeg har hørt i denne  
 Retning, men intet af disse kan give mig no-  
 gen Forestilling om, at man i mindste Maade  
 derpaa kan støtte en Fremførd af denne Art.  
 Man har sagt, at Rigsraadet for Kongeriget  
 Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fælles-  
 anliggender — og noget Andet have vi ikke,  
 thi vi have intet Rigsraad for Kongeriget  
 Danmark, — havde det Hverv i Forening med  
 Kongen at lovgive om visse Anliggender, som  
 havde været fælles, og som derfor maatte blive  
 ved at være under den samme Repræsentations  
 Indflydelse saa længe, indtil en anden Repræ-  
 sentation overtog dem. Jeg for min Part kan  
 ikke billige dette; jeg kan ikke indsee, at der  
 kan være Fællesanliggender, hvor Fælleskabet  
 ophører; men, forudsat at noget Saadant kunde  
 være Tilfældet, maatte de Anliggender, hvor-  
 med denne Repræsentation gav sig af, dog i  
 det Videste være indskrænket til de Anliggender,  
 der tidligere havde været fælles. Den kunde  
 paa ingen Maade under sig indbefatte andre  
 Anliggender end dem, der hidtil havde været  
 Fællesanliggender, men som et saadant kan  
 dog Kongeriget Danmarks Grundlov ikke paa  
 nogen Maade betragtes; den har aldrig været  
 et Fællesanliggende og har ikke kunnet blive et

saadant uden Rigsdagens egen Indbillig. Man  
 har sagt, at Bestemmelsen om, hvad der var  
 Fællesanliggender, fandtes i § 19 i Grund-  
 loven af 18de November 1863, som siger, at  
 de Anliggender, der ikke specielt ere betegnede  
 som særlige, ere fælles; jeg husker ikke nøie  
 Ordene, men Indholdet er dette. Lad os nu  
 forudsætte, at det er rigtigt, saa vedblive alt-  
 saa de Anliggender at være fælles, som i det  
 Hele taget styres efter Fællesloven; de faae  
 Charakteren af Fællesanliggender, men denne  
 Charakter bestaaer hovedsagelig i, at de høre  
 ind under Fælleskabet. De kunne ikke blive  
 Fællesanliggender, uden at de tillige komme ind  
 under Fælleskabet, og naar der intet Fælles-  
 skab er, hvorunder de kunne komme ind, følger  
 deraf, at de ikke kunne blive Fællesanliggender.  
 Selv om det altsaa skulde hænde sig, at man  
 kunde betragte en Grundlovsforandring i  
 Kongeriget som et Anliggende, der ikke udtrykke-  
 lig var betegnet som et særligt Anliggende,  
 kunde det ikke paa den Maade blive et Fælles-  
 anliggende, og jeg troer derfor ikke, at det i  
 denne Henseende vil kunne lykkes at godtgjøre  
 den lovlige Berettigelse til den viste Fremførd.  
 Dernæst har man sagt — og jeg troer næsten,  
 det er det stærkeste Støttestykke, hvorefter man  
 har benyttet sig, —: Ja, men dette Rigsraad,  
 denne Repræsentation for Fælleskabet var til-  
 stede, da Freden blev sluttet; der er ikke taget  
 nogen Beslutning om, at det skulde ophøre;  
 det kan ikke ophøre uden sin egen Indvilligelse,  
 og for at faae den maae vi, da vi ikke kunne  
 være tjente med at beholde 2 Forsatninger her  
 i Landet, henvende os til det; derved er denne  
 Repræsentation bleven berettiget til at stille  
 Vilkaar for sit Ophør. Det forekommer mig,  
 at dette er en Række af Betragtninger, som i  
 fuldeste Maal ere vrang. Det, at en Ting  
 er, er ikke et Bevis for, at den er berettiget  
 til at være, eller at den ikke skulde kunne op-  
 høre at være ved berettigede Midler. Hvor-  
 ved vedblev Rigsraadet at være? Dermed, at  
 man lod det vedblive at være. Det Forsvar,  
 man her fører, kan føres for enhver Usur-  
 pation. Det hele Spørgsmaal dreier sig om,  
 hvem der burde give Rigsraadet Berettigelse  
 til at vedblive at være, hvis det skulde ved-  
 blive dermed, og om man har henvendt sig